

РЕШЕНИЕ

№ 21572

гр. София, 23.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4004** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по жалба от Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) срещу Решение №516/09.02.2025 г., постановено по административнонаказателно дело №220241110217039/2024 г. по описа на Софийския районен съд, с което СРС - НО, 17 - ти състав е отменил Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН], изд. от АПИ, с който на „Иван Аспарухов“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, във връзка с чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв., за извършено нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено от административнонаказващия орган (АНО), чрез процесуалния му представител - юрк. Д., с искане да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да се потвърди ЕФ.

Наведеното касационно основание е за нарушение на закона - чл.348, ал.1, т.1 от НПК, вр. чл.63в

от ЗАНН. Касаторът твърди, че издаденият ЕФ е в съответствие със закона, тъй като нормата на чл.189ж от ЗДвП следва да се тълкува систематично, като се отчитат и другите текстове на ЗДвП, в които се съдържа регламентация на начина, по който следва да бъдат установявани нарушенията. Наличната в чл. 189ж. ал. 1 ЗДвП правна празнота касаела единствено процесуалните правила, а при приравняването на ЕФ към АУАН и НП по отношение на правното му действие не съществувал и риск от ограничаване правото на защита на адресатите на нормата, тъй като ЕФ се обжалвал по същия начин, както едно НП. Цитира съдебна практика.

В съдебно заседание пред АССГ, жалбоподателят се представлява от юриск. Д., който поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на разноски. При условията на евентуалност, ако съдът отхвърли жалбата, прави възражение за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение

Ответникът по жалбата „Иван Аспарухов“ ЕООД се представлява от адв. Г., който оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, като и за присъждането на разноски. Оспорва възражението за прекомерност, тъй като размерът на адвокатското възнаграждение бил съобразен с минималния и се присъждал от всички съдилища.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение, за неоснователност на подадената касационна жалба.

Административен съд София-град, XII касационен състав като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови своето решение, СРС е установил от фактическа страна, че на а 21.02.2022 г. в 07:27 ч. товарен автомобил В. ФХ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на „Иван Аспарухов“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с технически допустима максимална маса 26 000 кг, брой оси 3 /три/, екологична категория ЕПС, без ремарке, се движел на територията на Столична община по път А-6 /автомагистрала „Европа“/, км 50+427, с посока Нарастващ километър. Пътят бил включен в обхвата на платената пътна мрежа. За посоченото пътно превозно средство не била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП, като за ППС нямало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Нарушението е било установено с техническо

устройство № 10181, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, което се намирало на път А-6, км 50+427.

За установеното нарушение е бил издаден процесният електронен фиш № [ЕГН] за нарушение на разпоредбата на чл. 102, ал. 2 ЗДвП, съобразно утвърден образец на електронен фиш, по силата на който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. чл. 179, ал. 3б ЗДвП на дружеството-собственик на ППС била наложена имуществена санкция в размер на 2 500 /две хиляди и петстотин/ лв.

За да отмени оспорения ЕФ, въззивната инстанция съд е обусловила изводи за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването му. В тази връзка е посочила, че са ограничени правата на лицето, сочено за нарушител, в това число да възрази по смисъла на чл. 42, ал. 1, т. 8 и чл. 44, ал. 1 ЗАНН и да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения, като е нарушен и редът за санкциониране на нарушителя. Позовала се е на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, в който не е предвидена възможност да се издава ЕФ за нарушения от категорията на посоченото по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, а единствено за такива по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, които са различни като предмет и субект на деянието.

Решението е правилно.

Към датата на твърдяното нарушение в разпоредбата на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП е предвидена възможност за издаване на ЕФ само и единствено за нарушения на чл.179, ал.3 от ЗДвП, но не и за нарушения по чл.179, ал.3б от ЗДвП, поради което издаденият ЕФ е подлежал на отмяна само на това основание. Безспорно е, че редакцията на разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП е изменена, като вече се предвижда, че „при нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение“. Изменението е влязло в сила от 13.02.2024 г. (ДВ бр. 13 от 2024 г.), което означава, че за нарушения като процесното, не съществува възможност за издаването на ЕФ. Следвало е нарушението да бъде санкционирано по общия ред чрез съставяне на АУАН и издаване на НП. Съгласно разпоредбата на чл.189е, ал.1 и ал.2 от ЗДвП актовете за установяване на административни нарушения по чл.179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност (ал. 1), като при установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато

актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта (ал. 2).

Възможност за съставяне на ЕФ е недопустимо да се извлича и от разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП, където е уредено изграждането и поддържането от АПИ на информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и електронните фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в. Същото важи и за разпоредбата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП, съгласно която вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал.1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл.179, ал. 3 – 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или ЕФ представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението и копие от свидетелството му за управление на МПС. Нормата на чл.187а, ал.4 от ЗДвП не предвижда изрично издаването на ЕФ за нарушение по чл.179, ал.3б от ЗДП. Тя разглежда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност за нарушения по чл.179, ал.3 – 3б, за които са издадени ЕФ или са съставени АУАН, без да се конкретизира ЕФ и АУАН за кое от нарушенията се отнасят.

Липсата на изрична законова разпоредба, предвиждаща възможност за съставяне на ЕФ за нарушение по чл.179, ал.3б от ЗДвП изключва възможността за съставяне на ЕФ за този вид административни нарушения. Като е издал процесния ЕФ, АНО е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, което е самостоятелно основание за отмяна.

Допълнително следва да се посочи следното:

АССГ съобразява и задължителните за националните юрисдикции тълкувателни разяснения по правилното приложение на правото на ЕС, дадени с решението по дело C-61/23 на СЕС, че член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран

размер.

В тази връзка АССГ споделя мнението, че решението по дело С-61/23 на СЕС не обуславя автоматично отмяна на ЕФ, а е дължима преценка за характера и тежестта на конкретното нарушение през призмата на фиксираната санкция в размер на 2500 лева. За да е възможна същата, нарушението следва да е описано в необходимата конкретика- да е посочен дължимият, но незаплатен размер на пътната такса или поне тол сегмента, за който тя се дължи, неговата начална и крайна точка или дължина, другите характеристики на пътя, заложиени като критерии за определяне на дължимата пътна такса в чл.10, ал.1, т.2 ЗП, както и всички други смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. В случая тези обстоятелства липсват в ЕФ и приобщените от СРС на основание чл. 283 НПК писмени доказателства, съдържащи се в административнонаказателната преписка.

При липса на обстоятелства, които позволяват да се направи извод, че санкцията в размер на 2500 лева е пропорционална на характера и тежестта на нарушението, ЕФ подлежи на отмяна и на това основание.

С оглед на изложеното, оспореното решение се оставя в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3, вр.чл.63д, ал.1, предл.2-ро ЗАНН, ответникът има право на разноски. Правото е своевременно упражнено, като преди приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им (чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК). Доказаните разноски са в размер на 600 лева заплатено адвокатско възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат. По възражението на жалбоподателя за прекомерност на адвокатското възнаграждение, АССГ-ХІІ касационен състав съобразява размера на наложената имуществена санкция-2500 лева в случая, липсата на фактическа и правна сложност правна сложност на делото с оглед постановеното много преди подаването на касационната жалба-12.03.35 г. решение по дело С-61/23 на СЕС- 21 ноември 2024 г., както и установената трайна практика на АССГ по този вид дела. В тази връзка и при зачитане на задължителните за националните юрисдикции тълкувателни разяснения по правилното приложение на правото на ЕС, дадени с решението по дело С-438/22 на СЕС, че чл. 101, § 1 ДФЕС, във вр. с чл. 4, § 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в

размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в чл. 101, § 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. Следователно, приетата в приложение на уредената в чл. 36, ал. 2 ЗАДв законова делегация от Висшия адвокатски съвет като съсловна организация на адвокатите в Република България Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения не обвързва съда при определяне на съответното на действително положените процесуални усилия по делото адвокатско възнаграждение. При осъществяване на преценката относно размера на дължимото адвокатско възнаграждение за осъщественото от пълномощника (адвокат) на страна в процеса процесуално представителство съдът следва да съобрази действителната правна и фактическа сложност на всяко конкретно дело. В тази връзка АССГ, XII касационен състав приема за обоснован и справедлив размер на възнаграждението сумата от 400 лева, и намалява възнаграждението до този размер.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №516/09.02.2025 г., постановено по административнонаказателно дело №220241110217039/2024 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, ЕИК[ЕИК] да заплати „Иван Аспарухов“ ЕООД, ЕИК сумата в размер на 400 (четиристотин) лева, разноси по делото.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: